

[Melchior]

om. Jo, det var netop fødselstallet; det var det, jeg talte om i starten. Men nu erklærer ordføreren for forslagsstillerne sig meget tilfreds med ministerens stillingtagen til hendes fire forslag. Det forbavser mig, for var ministeren ikke netop den, der mest af alle sovse- de forslagene til i en masse sympati, men da det kom til stykket, ikke havde noget at have den i – han ville da i hvert fald ikke støtte nogen af forslagene? Hvis det kan få forslagsstillerens ordfører til at være glad for ministerens reaktion, stiller hun meget beskeden krav med hensyn til, hvad hun egentlig ønsker at opnå med sine forslag.

Så er der spørgsmålet om tallet 72.000 børn, der er anmeldt. Dertil siger fru Lilli Gyldenkilde, at hun naturligvis ikke har gennemregnet den betragtning. Jeg må nu have lov at sige, at vi vel normalt må kunne stille det krav til hinanden, at når vi anfører et tal som argument for vore forslag, må vi vide en smule om, hvad det tal indeholder. Jeg er forbavset over, at forslagsstillerne ikke er udrustet med så megen skepsis, at de, når de hører tallet 72.000, siger: Gud ved, hvordan man egentlig er kommet frem til det? Hvis man sådan kan slynge om sig med et hvilket som helst tal uden at redegøre for, hvad det indeholder, og benytter et sådant tilfældigt tal som bevisførelse for sine forslag, synes jeg ærlig talt, materialet er for ringe.

Jeg har ikke kritiseret, at forældre anmelder deres børn til vuggestue, inden børnene er født, jeg har bare sagt om det rent statistiske, at hvis man regner de anmeldelser med i tallet, må man også regne dem fra, som vil være udgået af børneinstitutionerne, inden de endnu ikke fødte børn kommer ind i dem. Det er kun den renfærdighed i omgangen med tal, jeg har efterlyst, jeg har ikke udtalt nogen som helst kritik af nogle forældres optræden.

Jørgen Jensen (DKP):

I diskussionen om beslutningsforslag nr. B 60 om beskæftigelsesforanstaltninger for kvinder må jeg beklage, at arbejdsministeren ikke ligesom hr. Bertel Haarder tog ved lære af det, der blev sagt heroppe, og ændrede sine udtalelser. Jeg er fortsat af den opfattelse, at vi ikke kan være bekendt at komme med udtalelser, som ligesom undervurderer den kendsgerning, at vi har 200.000 arbejds-

løse. Det er min opfattelse, at flere udtalelser fra regeringen egentlig ligger på linje – derfor mine bemærkninger om det reaktionære – med det, fremskridtspartiet siger.

Man taler f. eks. om, at der er flere i beskæftigelse end tidligere og indbefatter heri også kvinderne. Det er imidlertid kun rigtigt, hvis man undlader at tage den diskussion i betragtning, vi havde i begyndelsen af 1970'erne, hvor alle var enige om, at uddannelsesmønstrene, talen om større ligeberettigelse, ville medføre en kraftig tilgang af kvinder på arbejdsmarkedet. Hvis man tager det i betragtning, skulle der have været endnu flere på arbejdsmarkedet.

Dernæst er der bemærkningen om, at det skulle være den store præmiering, der gjorde, at kvinder kom ud på arbejdsmarkedet. Den er også forkert. Det er en kendsgerning, at man skal være i arbejde, inden man kan blive understøttelsesberettiget. Der er altså tale om mennesker, som ønskede, og som har været i arbejde. Derfor er det forkert.

Jeg tror heller ikke, forslagsstilleren har ret, når hun siger, at når manden eller samleveren bliver arbejdsløs, bliver kvinden tvunget ud på arbejdsmarkedet. Kendsgerningerne er, at der ikke er arbejde til hele den gruppe kvinder, som egentlig burde være på det danske arbejdsmarked, ikke alene, fordi de har økonomisk behov for det, men også fordi det er et spørgsmål om ligestilling. Derfor tror jeg, vi skal være forsigtige med udtalelser, som kan misbruges af de reaktionære i samfundet. Derfor mine bemærkninger til arbejdsministeren.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal bare lige svare på nogle ting, der er blevet sagt. Arbejdsministeren var inde på, at disse 40 pct. ikke skulle bruges til typiske kvindefag. Det er jeg naturligvis enig i, og det fremgår også deraf, at vi fræmsætter disse forslag om sundhedsuddannelser, som vi ved er traditionelle kvindefag. Men samtidig kommer vi med et forslag om, at det nu er på tide, at vi begynder at arbejde for en ligestilling. Jeg ved, det kan se selvmodsigende ud, men det er det ikke. Det er at angribe dette problem fra to sider, og det mener vi er rigtigt at gøre.

Hvad angår genbrugstanken, som både arbejdsministeren og jeg var inde på, er det